

РЕШЕНИЕ

№ 13194

гр. С., 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20211110148337 по
описа за 2021 година

Производството е по основния съдопроизводствен ред на ГПК.

Образувано е въз основа на Искова молба, вх. № 43431/20.08.2021г. на СРС, уточнена с Молба, вх. № 103448/07.12.2021г. на СРС, Молба, вх. № 116654/30.12.2021г. на СРС, и Молба, вх. № 13201/25.01.2022г. на СРС, подадена от А. Д. Х. срещу С. Г. К., Р. Д. Е. и Столичната община. С Определение № 2537/28.01.2022г. производството по делото е прекратено по отношение на предявения от А. Д. Х. срещу С. Г. К. иск с правно основание по чл. 108 ЗС с предмет съответните части от гараж с идентификатор ***** с площ от 19,40кв.м., находящ се в град С., ул. "*****" № 19. Определението е влязло в сила на 08.02.2022г.

Ищецът А. Д. Х. е предявил срещу ответниците С. Г. К., Р. Д. Е. и Столичната община искове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено спрямо тях, че недвижим имот – гараж с идентификатор *****, находящ се на адрес: град С., ул. „*****“ № 19, с площ от 19,40 кв.м., представлява обща част към построената в същия поземлен имот сграда с идентификатор *****, находяща се в град С., ул. „*****“ № 19.

Ищецът твърди, че е собственик на втория и таванския етаж на къщата, находяща се в град С., ул. „*****“ № 19, ведно с прилежащите ѝ 57/100 идеални част от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото, както и отделно на 57/100 идеални части от дворното място, в което тя била построена – УПИ XXIII-7, кв. 449, по плана на град С., м. „Центъра“, с идентификатор *****. Имотът придобил от майка си Н.Г. през 1999г. и 2004г., а тя от своя страна от К.М. и Д.К. – наследници на Йор.М.Р., през 1997г. Твърди, че през 1961г. от Йор.Р. бил отчужден първият етаж от къщата, ведно с 43/100 от дворното

място. През 1976г. Държавата продала на наемателите Д.М.Е. и М.Н.Е. жилището на първия етаж. През 1975г. обаче бил одобрен проект за изменение на застроителния план, предвиждащ изграждане на това място на многоетажна жилищна сграда. Поради това продажбата била в противоречие с чл. 110 НДИ (отм.), нищожна и не пораждала правни последици. Процесният гараж бил изграден от Д.Е. без да е учредено право на ползване, поради което като приращение ставал собственост на К.М. и Д.К. и на Държавата, а след това – на Столичната община. Първоначалните опити на Е. да се снабди с нотариален акт останали безуспешни, но през 1999г. след смъртта му съпругата му М. Е. се сдобила с такъв. Този гараж обаче бил незаконен строеж и Р. Е. била осъдена с влязло в сила съдебно решение да го събори. Въпреки това през 2016г. тя го продала на С. К., ведно с първия етаж от къщата. Сочи се, че тъй като тези прехвърлителни сделки не пораждали правен ефект, то гаражът от момента на построяването си като приращение е станал собственост на собствениците на земята и къщата – а това са държавата, а от нея – към общината, и праводателите на ищеца, от които той е придобил правата си върху него. В насрочените по делото публични съдебни заседания ищецът се явява лично, като поддържа предявените искове, включително в хода на устните състезания. Допълнително представя Кратки писмени бележки, вх. № 172573/16.06.2023г. на СРС, Допълнение към Кратки писмени бележки, вх. № 173118/19.06.2023г. на СРС, и Уточнение към Кратки писмени бележки, вх. № 174152/19.06.2023г. на СРС.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответната **Столична община** не се е възползвала от правото си да подаде отговор на исковата молба. За насрочените по делото публични съдебни заседания не изпраща представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът **С. Г. К.** чрез адв. Д. Б. е депозирал Писмен отговор, вх. № 143527/08.07.2022г. на СРС. Сочи, че исковата молба нито е допустима, нито е основателна, като единствената ѝ цел е да пречи на К. да упражнява правото си на собственост върху имота. Изтъква, че е собственик на гаража и първия етаж от къщата въз основа на правна сделка, като добросъвестно ги владее и повече от пет години, поради което можело да се приеме, че ги е придобил и по давност. Имало заведено дело /гр.д. № 78051/2018г. на СРС/ за установяване липсата на изпълнителен титул за събаряне на гаража. Ищецът пречел на К. да ползва имота си, сменял ключалките, не давал достъп за ремонт на повредения покрив, развивал бизнес - отдавал под наем двора за паркинг, като искал да придобие на безценица целия имот, за да може да продължава да прави това. Вадел тухли от основата на гаража, за да се срути. В насрочените по делото публични съдебни заседания ответникът се явява лично или не се явява, като се представлява от адв. Б., който оспорва предявения иск, включително в хода на устните състезания.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата **Р. Д. Е.** чрез адв. С. Р. е подала Отговор на исковата молба, вх. № 53267/17.02.2023г. на СРС, с който оспорва предявения срещу нея иск като недопустим и неоснователен. Твърди, че не е легитимирана да отговаря по него, тъй като е продала гаража на К. и не е негов собственик към датата на подаване на исковата молба. Правата ѝ били установени по надлежния ред и не били успешно отречени по

съдебен ред. Дори и сделката от 1976г. да била нищожна, то оттогава праводателите на Е. са придобили имотите по давност. Гаражът бил търпим строеж и можел да се придобива по давност, включително срещу държавата и общините. За насрочените по делото публични съдебни заседания не се явява и или не изпраща представител, или се представлява от адв. Р.. Предявеният иск се оспорва, включително в хода на устните състезания.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявените с нея иски и становището и възразженията на ответника в отговора ѝ, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

Исковата молба е подадена от надлежно легитимирани страни при наличие на правен интерес, като предявените с нея иски са **допустими** и следва да бъдат разгледани по същество. Въпросът относно това, дали определен ответник има качеството на съсобственик или не, е въпрос на материална, а не на процесуална легитимация, поради което е от значение за основателността, а не за допустимостта на иска.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по предявените иски е за ищеца. Същият следва да установи, че, както той, така и ответниците, са титуляри на право на собственост върху отделни самостоятелни обекти в една сграда, както и че процесният гараж представлява обща част към тази сграда. В тежест на всяка от страните е да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Видно от Нотариален акт № 16/29.02.1940г., т. III, рег. № 416, дело № 381/1940г. на I Нотариус при Софийския областен съд, Йор.М.Р. е закупил от изпълнителя на завещанието на П.К.П. недвижим имот, а именно: дворно място и постройка върху него, застроена на 108,50кв.м., или общо застроено и незастроено пространство от 364,50 кв.м., находящо се в град С., ул. "*****" № 19, при посочени съседи, съставляващо парцел XXIII, кв. 449 по плана на град С., м. "Центъра".

Видно от Акт за държавна собственост № 4014/19.09.1961г., партерният етаж от къщата, находяща се в град С., ул. "*****" № 19, застроен на 108 кв.м., състоящ се от вестибюл, три стаи, кухня, клозет, килер, антре, втори килер, избено и таванско помещения, ведно с 43/100 ид.ч. от общите части на сградата и мястото, цялото от 364,00 кв.м., е отчужден на основание ЗОЕГПНС /отм./ и предоставен на ССП "Софжилфонд" към Сталински район за управление и стопанисване.

Със Заповед от 27.05.1976г. на Зам.-Председателя на ИК на Ленинския районен народен съвет е наредено описаният по-горе имот, с посочено като прилежащо към него само мазе, застроен на 93,19 кв.м., ведно с 36,218/100 ид.ч. от общите части на сградата и 36,218/100 ид.ч. от правото на строеж върху мястото, да се продадат на Д.М.Е., в изпълнение на което е сключен Договор за продажба от 24.06.1976г., приложен на л. 28 от делото, с който имотът е продаден на Д.М.Е. и М.Н.Е..

Видно от Удостоверение за наследници № РСЦ23-ДИ11-1455/05.04.2023г. на Столичната

община - Район "Средец", Йор.М.Р. е починал на 01.03.1966г., като негови наследници по закон са Н.Ф.Р. - съпруга, починала на 26.11.1981г., Л.Й.М. - дъщеря, починала на 02.10.1979г. и заместена от своята дъщеря и внучка на наследодателя Д.Г.К., и К.Й.М. - дъщеря, починала на 17.08.1999г.

С Нотариален акт № 93/03.10.1997г., т. 146, дело № 28947/1997г. на I Нотариус при СРС, К.Й.М. е продала на Н.П.Г. втория етаж от жилищната сграда, находяща се в град С., ул. "*****" № 19, застроен на 108,50 кв.м., ведно с таванско помещение и две мазета, заедно с 28,50/100 от общите части на сградата и от дворното място, съставляващо имот пл. № 7, кв. 449 по плана на град С., м. "Центъра", с площ от 364,50 кв.м.

С Нотариален акт № 92/03.10.1997г., т. 146, дело № 28643/1997г. на I Нотариус при СРС, Д.Г.К. е продала на Н.П.Г. третия /тавански/ етаж от сградата, находяща се в град С., ул. "*****" № 19, застроен на 76,75 кв.м., заедно с таванско помещение и две избени помещения, заедно с 28,50/100 ид.ч. от общите части на сградата и от дворното място, съставляващо имот пл. № 7, кв. 449 по плана на град С., м. "Центъра", с площ от 364,50 кв.м.

С Нотариален акт № 149/27.07.1999г., т. В-I, рег. № 2103, дело № 142/1999г. на Нотариус № *** - Н.Г., Н.П.Г. е продала на А. Д. Х. 1/10 ид.ч. от таванския етаж на сградата, едно цяло избено помещение и 1/10 ид.ч. от 28,50/100 ид.ч. от общите части на сградата и дворното място, като с Нотариален акт № 16/24.09.2004г., т. II, рег. № 3279, дело № 190/2004г. на Нотариус № ***-Н.Г., Н.П.Г. е продала на А. Д. Х. останалите 9/10 ид.ч. от таванския етаж, цели таванско помещение и мазе, както и останалите припадащи се части от общите части на сградата и дворното място. С Нотариален акт № 15/24.09.2004г., т. II, рег. № 3278, дело № 189/2004г. на Нотариус № ***-Н.Г., Н.П.Г. е продала на А. Д. Х. втория етаж от сградата, заедно с таванско помещение и две мазета, както и с 28,50/100 ид.ч. от общите части на сградата и от дворното място. С Нотариален акт № 17/24.09.2004г., т. II, рег. № 3280, дело № 191/2004г. на Нотариус № ***-Н.Г., Н.П.Г. е продала на А. Д. Х. 54,15/100 от дворното място.

Видно от Удостоверение за наследници № РСЦ23-ДИ-11-1455/04.04.2023г. и № РСЦ-ДИ11-1455/04.04.2023г. на Столичната община - Район "Средец", Д.М.Е. и съпругата му М.Н.Е. са починали на 26.06.1998г., съответно на 09.03.2002г., като са оставили за своя наследница по закон Р. Д. Е. - дъщеря.

С Нотариален акт № 036/13.07.1999г., т. I, рег. № 1700, дело № 155/1999г. на Нотариус № *** - Л.З., М.Н.Е. и Р. Д. Е. са признати за собственички по давност и наследство /3/4 за М. Е. и 1/4 за Р. Е./ на недвижим имот - гараж, застроен на площ от 19,40 кв.м., находящ се в дъното на дворното място, съставляващо парцел XXIII-7, кв. 449 по плана на град С., м. "Центъра", находящо се в град С., ул. "*****" № 19.

С Решение от 25.01.2005г. по гр.д. № 5037/2001г. на СРС, 43 състав, влязло в сила на 25.03.2005г., ответницата Р. Д. Е. е осъдена по искове на Н.П.Г. и А. Д. Х. да премахне за нейна сметка описания по-горе гараж. За да постанови решението си, съдът е приел, че гаражът е незаконен строеж и съществуването му пречатства ищите да ползват имота си и

да реализират в пълнота правото си на собственост.

С Акт за общинска собственост № 791/02.10.2003г. са актувани като частна общинска собственост 36,218/100 ид.ч. от УПИ ХХІІІ-7, кв. 449 по плана на град С., м. "Центъра", целият с площ от 379,82 кв.м. С Акт за общинска собственост № 995/10.01.2017г. имотът е преактуван отново като частна общинска собственост.

С Нотариален акт № 188/22.08.2016г., т. V, рег. № 13000, дело № 901/2016г. на Нотариус № *** - В.Б., Р. Д. Е. е продала на С. Г. К. партерния етаж на къщата, застроен на 93,19 кв.м., ведно с мазе, както и 36,218/100 идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото, както и процесния гараж.

По делото е изслушано заключение на вещо лице по съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло. От същото се установява, че със Заповед № 85/10.02.1975г. на Главния архитект на С. е одобрен частичен квартално-застроителен план за парцели ХХІІІ и ХХІV, кв. 449, м. "Центъра", като имоти с пл. № 6 и 7 се обединяват в един ХХІІІ-6,7 с предназначение "за ОЖС и трафопост", като застрояването се определя като средноетажно, съобразно релевантната към онзи момент нормативна база. Предназначението на бъдещата сграда в имота съобразно заповедта от 1975г. е за жилищна сграда, а съществуващата такава не се предвижда да бъде запазена. Такова е предвиждането и съобразно актуалния план от 1989г. Установява се, че в дъното на двора са построени две едноетажни постройки с обща стена - два гаража. Единият е с идентификатор *****, а другият е с идентификатор *****.3, като последният е разположен на ъгъла на границите със съседните имоти. Съществуващата къща следва да се разглежда като двуетажна такава, доколкото таванското помещение не позволява нормативно да бъде разглеждано като отделен трети етаж. С оглед наличните по делото проекти от 1908г. сградата не е надстроявана или пристроявана.

От представените документи става ясно, че от 1961г. сградата вече е съсобствена: първият етаж, отчужден по реда на ЗОЕГПНС /отм./, ведно с 43/100 ид.ч. от земята и общите части на сградата, е собственост на Държавата, а вторият етаж, заедно с останалите 57/100 ид.ч. от земята и общите части, е останал в собственост на Йор.М.Р.. Съгласно чл. 100, ал. 1, т. 3 НДИ /отм./ в редакцията ъ към ДВ, бр. 79 от 1975г., не могат да бъдат продавани държавни жилища в сгради до три етажа, включително върху терени, предназначени за средно и многоетажно жилищно строителство, или върху терени, отредени за нужди на държавни и обществени организации и кооперации. Доколкото, видно от заключението на вещото лице, сградата следва да бъде третирана като двуетажна, а отреждането на парцела, в който се намира, от 1975г. е на практика за обществено мероприятие /л.238/, осъществена през 1976г. продажба на първия етаж от сградата на Д.М.Е. и М.Н.Е. е в противоречие с императивна норма (чл. 100, ал. 1, т. 3 НДИ /отм./) и законова забрана, въведена и за двете страни по сделката, като категорично не се касае за несъществен административен пропуск, поради което следва и извод за нейната нищожност (арг. р.16/04.04.2012г.-гр.д.589/2011г.-ВКС, IVг.о.) и липса на породено от нея правопрехвърлително действие спрямо Д.М.Е. и М.Н.Е. и тяхната наследница Р. Д. Е.. Оттук и нотариалният акт от 2016г., с който Р. Е. е продала на С. К. първия етаж от сградата и процесния гараж, тъй като се касае за

прехвърляне на права от неособственик, също няма вещно-прехвърлителен ефект. Собственик на останалата част от сградата и дворното място е останала Българската Държава, а след 1995г. по силата на §7 ЗМСМА правото на собственост върху идеалните части от дворното място е преминало върху Столичната община. Нито Р. Е., нито нейните наследодатели, нито С. К., са придобили по давност каквато и да е част от сградата или поземления имот, доколкото в периода 1951-1996г. по силата на чл. 86 ЗС тази възможност е изключена за имоти, които са социалистическа собственост, съответно които са собственост на държавата или общините. С изменението на чл. 86 ЗС (ДВ, бр. 33 от 1996г., в сила от 01.06.1996г.) е отпаднала забраната за придобиване по давност на имоти – частна държавна/общинска собственост. Следователно придобивната давност за имота е започнала да тече от 01.06.1996г. и би следвало да изтече на 01.06.2006г. (ТР 3-2018-ОСГК). С § 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността обаче, обн. ДВ, бр. 46 от 06.06.2006г., в сила от 01.06.2006г., давността за придобиване на държавни и общински имоти е спряна за седем месеца, считано от 31.05.2006г. С изменение на закона, ДВ, бр. 105 от 2006г., давността е спряна до 31.12.2007г. С изменение на Закона, ДВ, бр. 113 от 2007г., давността е спряна до 31.12.2008г. С изменение на Закона, ДВ, бр. 109 от 2008г., в сила от 31.12.2008г., давността е спряна до 31.12.2011г. С изменение на Закона, ДВ, бр. 105 от 2011г., в сила от 31.12.2011г., давността е спряна до 31.12.2014г. С изменение на Закона, ДВ, бр. 107 от 2014г., в сила от 31.12.2014г., давността е спряна до 31.12.2017г. С изменение на Закона, ДВ, бр. 7 от 2018г., давността е спряна до 31.12.2022г. С Решение № 3/14.02.2022г. по к.д. № 16/2021г. на Конституционния съд на Република България са обявени за противоконституционни продължаването на мораториума до 31.12.2022г., както и придаването на обратно действие на продължаването му. Изрично в решението обаче се подчертава, че с обявяването на разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗДЗС за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект. Съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията последиците от преустановяване на мораториума ще настъпят от момента на влизане на решението в сила. Доколкото същото е обнародвано на 04.03.2022г., т.е. след подаване на исковата молба, неговите последици не се прилагат за настоящия правен спор и давността не следва да се счита за изтекла с оглед нормата на чл. 116 б. "б" ЗЗД вр. чл. 84 ЗС. Не може да се приеме, че давностният срок за придобиване в случая е петгодишен, тъй като се касае за сключване на нищожна сделка в нарушение на законова забрана, важаща и за двете страни по договора, т.е. не е налице добросъвестно владение.

При това положение собственици на сградата са ищецът и Държавата, а на земята - ищецът и Столичната община. Доколкото ответниците К. и Е. не са съсобственици, то предявените срещу тях искове само на това основание са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

С влязло в сила решение на съда по гр.д. № 5037/2001г. на СРС, което, съобразно чл. 220, ал. 1 ГПК /отм./, има обвързващо действие по отношение на ищеца и ответниците Е. и К., е установено, че процесният гараж е незаконен строеж и следва да бъде премахнат. Това обаче няма значение за правото на собственост върху него, което възниква на собствено основание с възникването на вещта, независимо дали е построена законно или не. Гаражите

съставляват самостоятелни вещи със собствено функционално предназначение, поради което собствеността на жилищните етажи и промяната ѝ няма за последица промяна и на вещните права по отношение на тях (р.19/23.06.2020г.-гр.д.2689/2019г.-ВКС,Пг.о.). Правата върху гаражите следва да се определят от договорите или административните актове, с които е учредено право на строеж или е придобито право за изграждане на постройка, като, ако построеното е извън обхвата им, дори и при утвърден архитектурен проект и издадено строително разрешение, то се придобива по приращение от собственика на земята, когато е самостоятелен обект (р.316/20.05.2013г.-гр.д. № 217/2012г.-ВКС, Пг.о., р.118/16.11.2016г.-гр.д.766/2016г.-ВКС,Пг.о.). Преценката какъв е обемът на учреденото право на строеж се прави при тълкуване волеизявленията в акта за учредяване на право на строеж и спрямо този обем се преценява дали реализираното строителство е извън тези рамки (р.118/16.11.2016г.-гр.д.№766/2016г.-ВКС, Пг.о.). В конкретния случай съдът намира, че строителството на гаража е извършено от лице, на което липсва учредено право на строеж и същевременно е несобственик. С оглед обстоятелството, че извършилият строежа не е съсобственик, по аргумент от чл. 56, ал. 3 ЗТСУ (отм.), декларацията на л. 52 от делото не може да се разглежда като учредено право на строеж.

При това положение собственици на гаража би следвало да са субектите, които са собственици на земята, върху която той е построен. Гаражът няма как да бъде обща част към сградата. Като самостоятелен обект същият не попада сред елементите по чл. 38, ал. 1 ЗС, а по естество и предназначение той обслужва не сградата и нейната конструкция и инсталации, а нуждите на конкретно лице. Дворното място е обща част само тогава, когато има пълно съвпадение между етажните собственици и собствениците на дворното място. Когато съсобственик на дворното място е и лице, което не е съсобственик в сградата, то това дворно място по никакъв начин не би могло да бъде обща част, а съществува като вещь в обикновена съсобственост.

С оглед горните съображения предявените срещу ответниците искове за признаване за установено, че гаражът представлява обща част, следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Обстоятелството, дали се води дело относно наличието на изпълнителен титул за премахването на гаража, с оглед предмета на настоящото производство е ирелевантно.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК право на разноски има само страната, в полза на която е постановен съдебният акт. Съобразно изхода от спора право на разноски имат само ответниците.

Ответницата Р. Е. е заявила претенция за разноски за адвокатско възнаграждение, като е представен договор между нея и адв. С. Р. с уговорено такова от 1000,00 лева, платимо по банков път. Доколкото до края на последното по делото открито съдебно заседание доказателства за плащането не са представени (ТР 6/2012-2013-ОСГТК, т. 1 и т. 11), то в полза на Е. не следва да се присъждат разноски, тъй като не е доказано плащането им.

Ответната Столична община не е доказала сторени разноси, поради което такива не ѝ се следват.

Ответникът С. К. е доказал разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 4500,00 лева. Основателно е възражението на ищеца за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. Действително делото е със сравнително висока материално- и процесуално-правна сложност, касае право на собственост върху недвижим имот при усложнена фактическа обстановка. В същото време имотът - предмет на делото, е със сравнително ниска цена, а производството се е развило и приключило в рамките на общо две открити съдебни заседания. При това положение съдът намира, че сумата за разноси за адвокатско възнаграждение, които ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника К., следва да се определи на сумата от **2500,00 лева**.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **А. Д. Х.**, ЕГН *****, от град С., **срещу С. Г. К.**, ЕГН *****, от град С., **Р. Д. Е.**, ЕГН *****, от град С., **и СТОЛИЧНАТА ОБЩИНА**, ЕИК *****, със седалище в град С., искове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено спрямо ответниците, че недвижим имот – гараж с идентификатор ***** по кадастралната карта и регистри, одобрени със Заповед № РД-18-33/15.06.2010г. на Изпълнителния директор на АГКК, находящ се на адрес: град С., ул. „*****“ № 19, с площ от 19,40 кв.м., представлява обща част към построената в същия поземлен имот сграда с идентификатор ***** по кадастралната карта и регистри, одобрени със Заповед № РД-18-33/15.06.2010г. на Изпълнителния директор на АГКК, находяща се на адрес: град С., ул. „*****“ № 19.

ОСЪЖДА **А. Д. Х.**, ЕГН *****, от град С., да заплати на **С. Г. К.**, ЕГН *****, от град С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **2500,00 лева**, представляваща разноси по делото в първоинстанционното производство (гр.д. № 48337/2021г. на СРС).

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____